

TORNAI JÓZSEF

Carmine lugubre

Hol? Mikor? Hogyan?
Kérdeztem őket, hiába,
hallgatnak naphosszat.
Hálás legyek? Ez kevés.
Több, mikor fölébredék,
és az ablakon Nap adja a választ.

Hol? Mikor? Hogyan?
Villás hársfaágra függeszkedek.
Ez is kevés, de a kileveléshez éppoly
elég, mint a pöszmétebokrok tüskéje
és ujjbögyöm húsán a vér.

A jégeretnek

Nem a láng az igazi büntetés,
hanem a fagy. Voltam én
is olyan bűzös eretnek, hogy
mikor már a húsom perzselését vártam,
hirtelen egy jégtábla
sodort el valahova, hol csak
jegesmedvék és fókák vettek
körül sűrű bundájukban,
én meztelenül dermedtem oda
a vesztőhelyemre. Az Északi-sark nem remény.
Miért bűnhődtem így mindent fordítva?
Agytekervényeim sem segíthettek.
Nem született már meg koponyámban
a legártatlanabb tagadás se.
Kijózanodtam. Hogy lehettek volna
indulatai egy jégszobornak!
A máglyán azonban elégsz,
sunyi hitetlen! Hamvoidat négy
égtáj felé szórva semmisíti úrré a szél,
de él a jégeretnek.

A legnagyobb világosság

I.

Szeresd embertársaidat! Ez itt most az égetett agyagtáblákra vésett örökség. Ez a folyó éjszakája.

Itt lettünk táltos-ősök. Az agytól-beteg embert meggyógyítani nem tudtuk. Ezer isten lakik a sejtjeinkben.

Csillag-lidérceket rajzoltunk. Csak a szeretet teremt száz csodákat. Emberek vagyunk, mezőn kérődző,

nőstényeket hágó csorda. Szárcsákat, vízicsibéket ellett a folyó éjszakája, a siklók se csavarodtak ki belőle.

2.

Csillagtalálkozások, vén tejutak itt aludták ki fáradtságukat. Gömbhalmazok és galaxisok milliárdjait hirdeti a folyó.

Mi itt heverünk a kozmikus szarkofágokon. Ez a folyó éjszakája. Medre mindennek. Jövés és menés nyughelye.

És most vissza. Minden hív. Csábít, amitől iszonyodtunk. Megszólítanak a légüres terek. Vonzanak, kérnek,

parancsolnak. Nem lehet elhinni, elképzelni. Egy lépés, és mi leszünk a folyó éjszakája. Én, te, mind, akik

szeretik egymást. Én már megyek, az Andok leszek, és a Csomolungma. Hogy félttem, hogy félek! Fény akartam

lenni, és most csak sötétség. A hívás: a folyó éjszakája. Hab nélküli folyó és part nélküli éjszaka. A legnagyobb világosság!

Mindent átúszó halak

Rég megmondtam, könyvvé leszek,
rég megmondtam, könyvvé leszek,

paradicsommadár-sereg,
paradicsommadár-sereg,

ha nem madár, színes pára,
ha nem madár, színes pára,

valaki lelkét megszállja,
valaki lelkét megszállja,

az a fény nem én vagyok már,
az a fény nem én vagyok már,

krisztustövisfa ágán,
krisztustövisfa ágán,

lapozgat majd egy-két ember,
lapozgat majd egy-két ember,

más elmével, más szemekkel,
más elmével, más szemekkel,

s elgondolja, volt egy lélek,
s elgondolja, volt egy lélek,

aki minél szűrtebb, vénebb,
aki minél szűrtebb, vénebb,

annál gyorsabban fut vére,
annál gyorsabban fut vére,

visszafelé az ős-méhbe,
visszafelé az ős-méhbe,

hol a percet növesztgetik,
hol a percet növesztgetik

tenger szörnyetegeit,
tenger szörnyetegeit

minden átúszó halakká,
mindent átúszó halakká.